

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 465

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 7 iulie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 720 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) ¹ și (5), art. 18 lit. c), art. 29 alin. (1) și (2), art. 45 alin. (2) și (2) ¹ , art. 46 alin. (4) și art. 48 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. 1 pct. 2 și 15 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	2–6
Decizia nr. 721 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. a) și b), art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 1 lit. a) și c) din Codul de procedură penală	7–8
Decizia nr. 722 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278 ¹ și art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală	8–10
Decizia nr. 724 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 al cap. I și art. 18 ¹ alin. (3) al cap. V ¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	10–12
Decizia nr. 725 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14, art. 15, art. 16 și art. 262 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	12–13
Decizia nr. 736 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	14–15
Decizia nr. 737 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 720**

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1¹) și (5), art. 18 lit. c), art. 29 alin. (1) și (2), art. 45 alin. (2) și (2¹), art. 46 alin. (4) și art. 48 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. I pct. 2 și 15 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) și (2), precum și a celor ale art. 7, art. 9 și art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dana Margareta Valeria Pop în Dosarul nr. 7.363/306/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocatul Dan C. Stegăroiu, cu împuternicire la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că partea Zoia Ghiță a depus la dosarul cauzei note scrise pentru respingerea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului. Acesta susține excepția astfel cum a fost ridicată în fața instanței de judecată și depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.363/306/2006, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) și (2), precum și a celor ale art. 7, art. 9 și art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dana Margareta Valeria Pop într-o cauză civilă ce are ca obiect Legea nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că dispozițiile art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece textele criticate se află în contradicție cu art. 481 și art. 948 alin. (3) și (4) din Codul civil, precum și cu cele ale art. 7, art. 9 și art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 73/1995 și nr. 425/2008.

Apreciază că prevederile art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 încalcă și art. 11 alin. (1) din Constituție, prin

raportare la Carta Națiunilor Unite și la art. 1, art. 6, art. 13, art. 17 și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, fără a motiva în ce fel dispozițiile criticate contravin reglementărilor internaționale amintite.

De asemenea, autorul consideră că textele de lege criticate contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât acestea au fost introduse ulterior litigiului, dar sunt aplicabile acestuia.

Arată că dispozițiile art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece restituirea ar trebui să fie condiționată numai de natura preluării, iar nu de împrejurări ulterioare, precum cuprinderea imobilului în patrimoniul unei societăți sau vânzarea acestuia către un terț. Invocă în acest sens Decizia nr. 425/2008 a Curții Constituționale.

Consideră că textele de lege criticate vin în contradicție cu prevederile art. 21 din Constituție, întrucât restituirea în natură „este condiționată nu de specificul stării de drept, ci de interese colaterale, precum cele ale grupului de putere, fiind vorba de o aparență în justiție, o mimare a actului de justiție, întemeind un drept pe o ilegalitate”. Invocă ignorarea Deciziilor Curții Constituționale nr. 73/2005 și nr. 425/2008 și își exprimă nemulțumirea cu privire la activitățile statului și Agenției Naționale pentru Restituirea Proprietății, aducând diverse acuze acestora.

În același timp, consideră că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 35 alin. (1) din Constituție, referitor la dreptul persoanei la un mediu sănătos, invocând diverse situații de aplicare frauduloasă a legii la nivelul statului, fără a motiva în vreun fel excepția de neconstituționalitate prin raportare la acest text constituțional.

Arată că prevederile art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 contravin și art. 44 alin. (3), (4) și (8) din Legea fundamentală, neasigurând o dreaptă și prealabilă despăgubire, deoarece prevăd o despăgubire în condițiile legilor speciale, acuzând „aranjamentul deliberat al unui soft care distribuie preferențial și amână *sine die* despăgubirea persoanelor îndreptățite, care nu au intrat în grațiile puterii”. Aduce diverse acuze sistemului statal românesc, fără a motiva în ce fel dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 44 din Constituție și invocă ignorarea Deciziilor Curții Constituționale nr. 73/1995 și nr. 425/2008.

Autorul excepției arată, de asemenea, că dispozițiile art. I pct. 2, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 14 și 15 din Legea nr. 1/2009 contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, invocând culpa entităților responsabile pentru derularea procedurilor administrative, cu privire la nesoluționarea notificărilor depuse în intervalul legal. Precizează că textele criticate schimbă regimul normativ al unor raporturi juridice constituite înainte de adoptarea Legii nr. 1/2009, precum și că acestea introduc excepții ce nu sunt incluse în cuprinsul Legii nr. 10/2001. De

asemenea, consideră că dispozițiile criticate sunt neconstituționale prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nu prevăd posibilitatea de a formula alte notificări în afara celor introduse în temeiul Legii nr. 10/2001.

Apreciază că textele art. 1 pct. 2, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 14 și 15 din Legea nr. 1/2009 încalcă art. 16 din Constituție, deoarece determină modificări sau aduc inovații care înăspresc regimul juridic, astfel că persoanelor cărora le-au fost soluționate notificările anterior adoptării Legii nr. 1/2009 li s-a aplicat un tratament juridic mai favorabil decât cel restrictiv și arbitrar instituit prin conținutul noii reglementări.

Consideră că dispozițiile art. 1 pct. 2 contravin art. 1 alin. 5 din Constituție, deoarece abrogă prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, astfel încât, prin omisiune, se încalcă dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 73/1995, devenind posibilă și legală aplicarea unui tratament unic persoanelor ale căror imobile au fost preluate fără niciun titlu sau fără titlu valabil și celor ale căror imobile au fost preluate cu titlu, prin înlăturarea tratamentului diferențiat aplicabil celor două categorii de persoane și că, prin abrogarea art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, se încalcă prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind asigurarea unui proces echitabil și, implicit, a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Constituție. De asemenea, consideră că se încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece textul facilitează abuzul la lege și înlătură norme esențiale care asigurau și instituiau, în aplicarea legii, garanții indubitabile ale respectării prevederilor constituționale. Apreciază că sunt încălcate dispozițiile art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală, în sensul că nimeni nu poate dobândi o ameliorare a condițiilor sale sau un profit din propria culpă, datorită faptului că, prin abrogarea art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, măsura preluării forțate este admisă prin lege.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 4, coroborate cu art. 1 pct. 5 din Legea nr. 1/2009, autorul susține că acestea încalcă prevederile art. 44 alin. (8) din Constituție, întrucât fac inoperantă regula restituirii în natură, prevăzută în cuprinsul art. 7 din Legea nr. 10/2001, chiar dacă este vorba despre preluări ilegale, fără titlu sau fără titlu valabil, confiscările ilicite fiind consfințite, asigurându-li-se o legalitate imposibilă. Consideră că cele două texte contravin art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, deoarece prevăd posibilitatea întemeierii unor drepturi pe o ilegalitate, prin ignorarea naturii preluării imobilelor, lăsând deschisă calea abuzului la lege. Consideră că sunt încălcate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol la Convenție, precum și dispozițiile art. 11 alin. (2) din Constituție. Consideră că cele două texte din Legea nr. 1/2009 încalcă art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, deoarece acestea sunt contradictorii și demonstrează confuzia deliberat promovată de legiuitor, pentru a deschide calea arbitrariului, promovării privilegiilor și a judecării spețelor conform poziției sociale, de putere a părților, iar nu în raport cu temeiul de drept și specificul cauzei.

Autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 1 pct. 6 din Legea nr. 1/2009 contravin art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece modifică în esență sa art. 18 din Legea nr. 10/2001, instituind un tratament diferențiat între persoane care au formulat notificări, apelând la procedura administrativă instituită prin Legea nr. 10/2001 în condiții legale și care, ulterior adoptării Legii nr. 1/2009, nu mai pot beneficia de restituirea în natură a imobilelor care au fost înstrăinate prin Legea nr. 112/1995, condiția impusă de noua reglementare fiind mult mai restrictivă față de cea inițială, deși împrejurarea că notificările lor nu au fost soluționate în termen nu le este imputabilă, ci constituie culpa entităților abilitate cu îndeplinirea procedurii administrative. Arată că nu se poate institui un drept pe o ilegalitate, or, indiferent de

natura preluării, prin dispozițiile Legii nr. 112/1995, devine imposibilă restituirea în natură, chiar dacă preluarea imobilului, *ab initio*, a fost ilegală. Consideră că dispozițiile art. 1 pct. 6 din Legea nr. 1/2009 contravin și art. 44 alin. (8) din Constituție, deoarece anihilează regula generală a instituirii în natură, consfințită prin prevederile art. 7 din Legea nr. 10/2001.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 10 din Legea nr. 1/2009, autorul apreciază că acestea încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, făcând inoperante în totalitate prevederile din Legea nr. 10/2001 pe care le modifică, deoarece natura preluării se stabilește pe cale litigioasă, înainte sau după intrarea în vigoare a Legii nr. 213/1998, prevăzută în cuprinsul normei modificatoare discriminatorie. Evaluarea preluării fără titlu sau fără titlu valabil nu mai este relevantă dacă nu s-a stabilit până la intrarea în vigoare a Legii nr. 213/1998, apărând astfel o inechitate între cetățenii aflați în situații similare, ale căror notificări au fost sau nu soluționate din culpa entităților investite cu îndeplinirea procedurilor administrative. Arată că, prin modificarea adusă alineatului (2) al art. 45 din Legea nr. 10/2001, constatarea naturii preluării devine limitată, deci prescriptibilă, deși Legea nr. 213/1998 instituia imprescriptibilitatea. Consideră că textul criticat încalcă și prevederile art. 44 alin. (8) din Constituție, deoarece instituie posibilitatea ca imobile confiscate, deși au fost dobândite licit, să rămână bun confiscate.

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 1 pct. 11 din Legea nr. 1/2009 încalcă prevederile art. 73/1995, deoarece acestea ignoră Decizia nr. 73/1995 a Curții Constituționale, conform căreia imobilele preluate fără titlu sau fără titlu valabil nu cad sub incidența legilor speciale, cu excepția celor care dispun *restitutio in integrum*. Arată că textul de lege criticat încalcă prevederile art. 1 alin. (5) și art. 11 alin. (2) din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acesta ignoră supremația legii, ilegalitățile devenind temeiuri pentru constituirea drepturilor. Consideră, de asemenea, că sunt încălcate și dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, prevederile art. 1 pct. 11 din Legea nr. 1/2009 făcând posibilă pronunțarea unor hotărâri care conferă legalitate preluării prin forță a unor imobile ce fac obiectul unor contracte de vânzare-cumpărare ce nu mai pot fi anulate, deși statul, în calitate de vânzător, nu era proprietar. Arată că modificarea prevăzută în cuprinsul noii reglementări înlătură norme esențiale care asigurau și instituiau, în aplicarea legii, garanții indubitabile ale respectării art. 21 alin. (3) din Constituție. De asemenea, apreciază că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală, deoarece înlătură tratamentul diferențiat prevăzut în reglementarea Legii nr. 10/2001, anterior modificării, tratament ce asigura restituirea imobilelor preluate fără titlu sau fără titlu valabil, și instituie o discriminare ce ignoră legalitatea, ideea de drept și dreptate, ideea de umanitate și care promovează viziunea privilegiilor de grup.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 13 din Legea nr. 1/2009, autorul apreciază că acestea contravin art. 15 alin. (1) din Constituție, întrucât impun aplicabilitatea unor legi speciale, fără a se îndeplini condiția de a dispune *restitutio in integrum*, ignorându-se astfel Decizia nr. 73/1995 a Curții Constituționale. Arată că este încălcat și principiul disponibilității, întrucât impune părților interesate calea pe care acestea trebuie să o urmeze, respectiv prevederile Legii nr. 10/2001, cale imposibil de urmat în lipsa notificării. Arată că, prin impunerea unei căi de acțiune, se încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. Consideră că dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece acestea ignoră deciziile Curții Constituționale nr. 73/1995 și nr. 425/2008, precum și supremația legii, ilegalitățile devenind temeiuri pentru constituirea drepturilor.

Autorul apreciază că textul art. I pct. 13 din Legea nr. 1/2009 încalcă și prevederile art. 148 alin. (2) din Constituție, deoarece acesta conține dispoziții contrare Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. I pct. 14, coroborat cu pct. 15 din Legea nr. 1/2009, încalcă art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, deoarece exclude ideea de echitate din cuprinsul Legii nr. 10/2001, consacrand „principiul legalității furtului cu legea în mână”. Apreciază că se instituie imposibilitatea existenței unui proces echitabil, precum și o inechitate privind persoane ce au depus în termen notificările, însă nu li s-au soluționat petițiile, spre deosebire de persoanele cărora acestea li s-au soluționat. Arată că modificarea Legii nr. 10/2001 înlătură norme esențiale care asigurau și instituiau garanții indubitabile ale respectării prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție. De asemenea, consideră că textele de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Constituție, deoarece, dacă restituirea va fi condiționată de achitarea prețului pentru chiriașii care au adus modificări sau îmbunătățiri, la valoarea pieței, și în cazul imobilului care a fost preluat fără titlu sau fără titlu valabil, înseamnă că de fapt proprietarul mai este obligat a plăti o răscumpărare, nefiind deci vorba despre o restituire. Date fiind prețurile practicate, devine iluzorie posibilitatea persoanelor lipsite ani de zile de fructele proprietății lor să achite prețul pentru pretinse despăgubiri. Autorul consideră că dispozițiile art. I pct. 14, coroborat cu pct. 15 din Legea nr. 1/2009, contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, invocând ignorarea deciziilor nr. 73/1995 și nr. 425/2008 ale Curții Constituționale.

În finalul motivării excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia face referire la Decizia nr. 830/2008 a Curții Constituționale, prin care s-a admis neconstituționalitatea art. I pct. 60 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, raportat la prevederile art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, invocând similitudinea dintre rațiunile logice și juridice aflate în prezenta excepție și în cea care face obiectul deciziei mai sus amintite.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând în acest sens că dispozițiile de lege criticate au ca obiect o problemă de corelare legislativă, iar susținerile autorului privind modul de interpretare și aplicare a unor texte de lege intră în competența exclusivă a instanțelor de judecată. Arată că, prin adoptarea Legii nr. 10/2001 și a Legii nr. 247/2005, modificate prin Legea nr. 1/2009, s-a urmărit clarificarea regimului juridic al imobilelor preluate abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, cu respectarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată. Legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea acestui drept, instituind limitări rezonabile în valorificarea ca drept subiectiv garantat, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât persoanele ale căror bunuri au fost preluate în mod abuziv de către stat beneficiază, potrivit legii, de măsuri reparatorii, astfel încât nu se poate reține caracterul retroactiv al textelor criticate. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, apreciază că legiuitorul este liber să opteze atât în privința sferei bunurilor pentru care stabilește

măsurile reparatorii, cât și a întinderii și modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a respectivelor bunuri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 830/2008. Consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 44 alin. (8), art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) și (2), precum și a celor ale art. 7, art. 9 și art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Curtea constată că în realitate autorul a solicitat sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 și ale art. I pct. 2, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 14 și 15 din Legea nr. 1/2009.

Referitor la art. I din Legea nr. 1/2009, autorul critică textele prevăzute în cuprinsul pct. 2 și 15, care abrogă anumite prevederi ale Legii nr. 10/2001, precum și pe cele cuprinse în pct. 4, 5, 6, 10, 11, 13 și 14, care modifică unele texte din Legea nr. 10/2001 sau introduc noi reglementări în cadrul acesteia. În privința acestora din urmă, critica privește în realitate dispozițiile art. 7 alin. (1¹) și (5), art. 18 lit. c), art. 45 alin. (2) și (2¹), art. 46 alin. (4) și art. 48 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 1/2009. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie astfel dispozițiile art. 7 alin. (1¹) și (5), art. 18 lit. c), art. 29 alin. (1) și (2), art. 45 alin. (2) și (2¹), art. 46 alin. (4) și art. 48 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009, precum și a celor ale art. I pct. 2 și 15 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009, având următorul conținut:

I. Legea nr. 10/2001:

— Art. 7 alin. (1¹): „Nu se restituie în natură, ci doar în echivalent, imobilele care au fost înstrăinate în baza Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare, cu respectarea condițiilor cerute de lege.”

— Art. 7 alin. (5): „Nu se restituie în natură terenurile aferente imobilelor care au fost înstrăinate în temeiul dispozițiilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare.”

— Art. 18: „Măsurile reparatorii se stabilesc numai în echivalent și în următoarele cazuri: [...] c) imobilul a fost înstrăinat cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare.”

— Art. 29 alin. (1): „Pentru imobilele evidențiate în patrimoniul unor societăți comerciale privatizate, altele decât cele prevăzute la art. 21 alin. (1) și (2), persoanele îndreptățite au dreptul la despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, corespunzătoare valorii de piață a imobilelor solicitate.”

— Art. 29 alin. (2): „Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul în care imobilele au fost înstrăinate.”

— Art. 45 alin. (2): „Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, considerate astfel anterior intrării în vigoare a Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință.”

— Art. 45 alin. 21: „Contractele de vânzare-cumpărare încheiate în temeiul Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, sunt acte autentice și constituie titlu de proprietate opozabil de la data încheierii acestora.”

— Art. 46 alin. (4): „Persoana îndreptățită are obligația de a urma calea prevăzută de prezenta lege, după intrarea acesteia în vigoare. Prevederile prezentei legi se aplică cu prioritate.”

— Art. 48 alin. (2): „Indiferent dacă imobilul a fost preluat cu titlu valabil sau fără titlu, obligația despăgubirii prevăzută la alin. (1) revine persoanei îndreptățite.”

II. Art. I din Legea nr. 1/2009: „Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]”

2. La articolul 2, alineatul (2) se abrogă. [...]

15. La articolul 48, alineatul (3) se abrogă.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind statul român, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 35 alin. (1) referitor la dreptul la mediu sănătos, art. 44 alin. (3), (4) și (8) privind dreptul de proprietate privată și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, autorul consideră că textele de lege criticate încalcă și prevederile art. 1 referitor la obligația de a respecta drepturile omului, art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv, art. 17 privind interzicerea abuzului de drept și art. 18 referitor la limitarea folosirii restrângerilor drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la protecția proprietății, precum și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în integralitatea ei.

În ceea ce privește constituționalitatea dispozițiilor art. 7 alin. (11) și (5), art. 18 lit. c), art. 29 alin. (1), art. 45 alin. (2) și (21), art. 46 alin. (4) și art. 48 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, astfel cum aceasta a fost modificată și completată prin Legea nr. 1/2009, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 270 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 11 mai 2010, și prin Decizia nr. 1.085 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 2 octombrie 2009. De asemenea, Curtea s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea Legii nr. 1/2009 prin controlul *a priori*, apreciind că aceasta este constituțională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că dispozițiile art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, precum și cele ale art. 1 pct. 2, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 14 și 15 din Legea nr. 1/2009 contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece textele criticate se află în contradicție cu art. 481 și art. 948 alin. (3) și (4) din Codul civil, precum și cu cele ale art. 7, art. 9 și art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 și conțin reglementări mult mai restrictive față de cele inițiale, înlăturând norme esențiale ce asigurau și instituiău, în aplicarea legii, garanții indubitabile ale respectării art. 21 alin. (3) din Constituție. Curtea constată că eventualele contradicții între legi nu constituie o problemă de constituționalitate, ci numai neconformitatea textelor de lege prin raportare la dispozițiile din Constituție, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, astfel încât această critică nu poate fi reținută.

Autorul apreciază că art. 29 alin. (1) și (2) încalcă art. 11 alin. (1) din Constituție, prin raportare la Carta Națiunilor Unite și la art. 1, art. 6, art. 13, art. 17 și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, precum și pe cele ale art. 21, art. 35 alin. (1) și art. 44 alin. (3), (4) și (8) din Constituție, invocând diverse situații de aplicare frauduloasă a legii la nivelul statului, fără a motiva în vreun fel excepția de neconstituționalitate prin raportare la aceste texte constituționale. În conformitate cu dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea trebuie făcută în formă scrisă și motivată, astfel încât, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

De asemenea, invocarea culpei entităților responsabile pentru derularea procedurilor administrative, cu privire la nesoluționarea notificărilor depuse în interval legal, nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare și interpretare a legii de către instanțele de judecată și de către instituțiile abilitate să soluționeze cererile de notificare depuse în termenul legal, astfel încât, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Curtea constată că nici nemulțumirea unei persoane cu privire la instituțiile statului, precum și pretinsa ignorare a Deciziilor Curții Constituționale nu constituie cauze de neconstituționalitate, astfel încât și în aceste situații excepția apare ca fiind inadmisibilă.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, autorul excepției consideră că prevederile art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, precum și art. 1 pct. 2, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 14 și 15 din Legea nr. 1/2009 au fost introduse ulterior litigiului și schimbă regimul normativ al unor raporturi juridice constituite înainte de adoptarea Legii nr. 1/2009, precum și că acestea introduc excepții ce nu sunt incluse în cuprinsul Legii nr. 10/2001 și nu prevăd posibilitatea de a formula alte notificări în afara celor introduse în temeiul acesteia. Curtea apreciază că textele de lege criticate dispun pentru viitor și se aplică, de la data intrării lor în vigoare, unor situații juridice în curs de derulare, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea principiului neretroactivității legii. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul propriu de reglementare”. Curtea constată că persoanele ale căror bunuri au fost preluate în mod abuziv de către stat beneficiază, în condițiile legii, de măsuri reparatorii, astfel încât nu se poate reține caracterul

retroactiv al textelor de lege criticate. În cadrul controlului a priori, Curtea a statuat că „instituția nulității este o sancțiune civilă ce se aplică în cazul în care la momentul încheierii actului juridic sunt eludate dispozițiile legale sau sunt încălcate condițiile de validitate a actului juridic. Deoarece nulitatea unui act juridic are ca efect repunerea părților în situația anterioară, nu se poate susține că norma juridică ce instituie sancțiunea nulității contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție”.

Autorul excepției arată că dispozițiile art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, precum și ale art. I pct. 2, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 14 și 15 din Legea nr. 1/2009, încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Curtea apreciază că în realitate critica privește aplicarea legii de către instanțele de judecată, precum și aplicarea în timp a normelor de lege, dispozițiile de lege criticate necontravenind în niciun fel principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, astfel încât nu poate fi reținută pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. De altfel, în ceea ce privește modalitatea prin care se realizează repararea prejudiciului suferit de titularii dreptului de proprietate, deposedați în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, că legiuitorul este liber să opteze atât în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsurile reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a respectivelor bunuri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 13 din Legea nr. 1/2009, motivată pe baza faptului că acestea încalcă principiul disponibilității, impunând părților interesate calea pe care acestea trebuie să o urmeze, respectiv prevederile Legii nr. 10/2001, cale imposibil de urmat în lipsa notificării, autorul consideră că prin impunerea unei căi de acțiune se încalcă prevederile art. 21 din Legea fundamentală. Curtea constată că prevederea în cuprinsul legii a căii de urmat constituie opțiunea exclusivă a legiuitorului, care este îndreptățit să stabilească normele de procedură aplicabile într-un anumit domeniu de reglementare, astfel încât dispozițiile criticate nu îngrădesc dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De altfel, în Decizia Curții Constituționale nr. 1.351 din 2008, aceasta a statuat că „legea nu obstrucționează accesul la justiție al celor îndreptățiți la măsuri reparatorii, ci prevede doar calea administrativă, calea legală pentru acordarea de reparații în natură sau prin echivalent. Art. 26 alin. (3) al Legii nr. 10/2001

prevede că decizia sau dispoziția de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la instanța de judecată, iar art. 19 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, prevede că deciziile adoptate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor pot fi atacate cu contestație în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. De altfel, Curtea observă că atât Legea nr. 10/2001, cât și legea criticată sunt legi reparatorii speciale. În acest sens este și Decizia nr. XXXIII din 9 iunie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care s-a statuat că, «în cazul concursului dintre legea specială și legea generală, se aplică legea specială, conform principiului *specialia generalibus derogant*, chiar dacă aceasta nu este prevăzută în legea specială»”.

Autorul consideră că dispozițiile art. I pct. 14, coroborat cu pct. 15 din Legea nr. 1/2009, contravin dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Constituție, deoarece, dacă restituirea va fi condiționată de achitarea prețului pentru chiriașii care au adus modificări sau îmbunătățiri, la valoarea pieței, și în cazul imobilului care a fost preluat fără titlu sau fără titlu valabil, înseamnă că de fapt proprietarul mai este obligat a plăti o răscumpărare, nefiind deci vorba despre o restituire. Date fiind prețurile practicate, devine iluzorie posibilitatea persoanelor lipsite ani de zile de fructele proprietății lor să achite prețul pentru pretinse despăgubiri. Curtea apreciază că dispozițiile de lege criticate, prin prevederea în cuprinsul legii a obligației despăgubirii către chiriași pentru sporul de valoare adus imobilelor cu destinația de locuințe prin îmbunătățirile necesare și utile nu îngrădesc în niciun fel accesul liber la justiție al persoanelor interesate, pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime ale acestora.

Prin adoptarea Legii nr. 10/2001, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 1/2009, s-a urmărit clarificarea regimului juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cu respectarea prevederilor constituționale privind dreptul de proprietate privată. Legiuitorul ordinar este competent să stabilească un cadru juridic pentru exercitarea acestuia, instituind limitări rezonabile în valorificarea ca drept subiectiv garantat, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, astfel încât nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 44 alin. (3), (4) și (8) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1¹) și (5), art. 18 lit. c), art. 29 alin. (1) și (2), art. 45 alin. (2) și (2¹), art. 46 alin. (4) și art. 48 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. I pct. 2 și 15 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dana Margareta Valeria Pop în Dosarul nr. 7.363/306/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 721

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b), art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 1 lit. a) și c) din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b), art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 1 lit. a) și c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Federalcoop Constanța în Dosarul nr. 13.318/212/2009 al Judecătorei Constanța — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Nicolae Chivu, apărătorul ales Gabriel Stoian din cadrul Baroului București și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții Nicolae Chivu, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.318/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b), art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 1 lit. a) și c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Federalcoop Constanța în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11, art. 16 alin. (1) și (2), art. 20 și art. 21 alin. (1) și (2), deoarece este nemulțumit de împrejurarea că, urmare a Deciziei nr. XVII/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite, pronunțată în interesul legii, nu pot constitui obiect al revizuirii și hotărârile pronunțate în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Judecătoria Constanța — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteri în judecată*, art. 393 alin. 1 cu denumirea marginală *Hotărârile supuse revizuirii* și art. 394 alin. 1 lit. a) și c) cu denumirea marginală *Cazurile de revizuire* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b): „*Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:*

a) *respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;*

b) *admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;*”

— Art. 393 alin. 1: „*Hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii, atât cu privire la latura penală, cât și cu privire la latura civilă.*”;

— Art. 394 alin. 1 lit. a) și c): „*Revizuirea poate fi cerută când:*

a) *s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei; [...]*

c) *un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals;*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta nu se întemeiază pe contrarietatea dispozițiilor legale atacate cu prevederile ori principiile constituționale, ci vizează aspecte ce țin de domeniul autorității legiuitoare, în sensul modificării și completării prevederilor legale. O omisiune de reglementare de felul aceleia invocate de către autorul excepției — de altfel fără temei, pentru că în realitate art. 278¹ din Codul de procedură penală prevede posibilitatea contestării în fața judecătorului a soluțiilor de netrimiteri în judecată, și nu judecata litigiului pe fondul său — nu ar putea fi remediată pe calea contenciosului constituțional, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță „fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b), art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 1 lit. a) și c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Federalcoop Constanța în Dosarul nr. 13.318/212/2009 al Judecătorei Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 722

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278¹ și art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278¹ și art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Olariu în Dosarul nr. 11.589/245/2008 al Judecătorei Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar autorul excepției a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca nefondată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală și ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală, deoarece autorul nu evocă o veritabilă critică de constituționalitate, ci este nemulțumit de consecințele practice ale textului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.589/245/2008, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278, art. 278¹ și art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Daniel Olariu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale ale art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21, deoarece împiedică exercitarea rolului activ al organelor de urmărire penală și reprezintă o suprimare a accesului liber la justiție, prin aceea că persoana vătămată nu poate apela la revizuirea hotărârii.

Cât privește dispozițiile art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 21, 61 și 124, deoarece o persoană care respectă dispoziția art. 278¹ alin. 2 din același cod poate fi pusă în situația de a-i fi respinsă plângerea în situația în care prim-procurorul soluționează cererea după trecerea termenului de 20 de zile și deoarece art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală limitează cercetarea judecătorească doar la actele și lucrările dosarului și la înscrisurile noi, împiedicând verificarea legalității rezoluției pronunțate.

Totodată, autorul relevă o seamă de nemulțumiri referitoare la situația în care plângerea împotriva soluției de netrimitere în judecată este soluționată nu de prim-procuror, ci de adjunctul acestuia, ori referitoare la situația în care plângerea formulată în temeiul art. 278 din Codul de procedură penală este soluționată numai cu privire la unele persoane cercetate și numai cu privire la unele dintre infracțiuni.

Judecătoria Iași — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278 cu denumirea marginală *Plângerea contra actelor procurorului*, art. 278¹ cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată* și art. 10 lit. g) cu denumirea marginală *Cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Cât privește nemulțumirea referitoare la posibilitatea părții interesate de a i se respinge plângerea formulată în fața instanței de judecată împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror ori la limitarea cercetării judecătorești doar la actele și lucrările dosarului ori la înscrisuri noi, Curtea arată că prin numeroase decizii a răspuns unor astfel de nemulțumiri, statuând următoarele:

Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 54 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 21 februarie 2006, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, statuând că „limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, realizată prin dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate, sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimiteră în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. Așa fiind, nu poate fi primită critica potrivit căreia dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală încalcă dreptul de acces liber la justiție, plângerea reglementată de dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală fiind în sine o garanție a realizării acestui drept.

De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele deja administrate, respectiv «înscrieri noi».

De asemenea, prin Decizia nr. 524 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 31 octombrie 2005, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, statuând că „art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezintă un răspuns la necesitatea consacării legale exprese a dreptului persoanei de a se adresa instanței de judecată competente atunci când este nemulțumită de soluția dată plângerii sale contra actelor procurorului, așadar o concretizare a dispozițiilor constituționale privind dreptul de

acces liber la justiție. În vederea garantării dreptului la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, legiuitorul a prevăzut în mod expres, în cuprinsul art. 278¹ din Codul de procedură penală, dreptul persoanei vătămate de a formula plângere direct la instanța de judecată în cazul în care procurorul nu se conformează prevederilor art. 277 din Codul de procedură penală, potrivit cărora «procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea modul în care a fost rezolvată». Astfel, în conformitate cu art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, «în cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul de 20 de zile prevăzut în art. 277, termenul de 20 de zile prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului de 20 de zile». Așa fiind, este neîntemeiată critica potrivit căreia eventuala nesoluționare a plângerii de către procuror sau soluționarea cu întârziere a acesteia ar avea drept consecință împiedicarea accesului la justiție, câtă vreme termenul de formulare a plângerii la instanță curge, în ipotezele arătate, de la data expirării termenului legal de soluționare a acesteia de către procuror.”

De asemenea, prin Decizia nr. 1.212 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 din 14 octombrie 2009, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, statuând că „prevederile legale criticate se aplică fără privilegii ori discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legal criticate și nu sunt de natură a afecta în vreun fel exercițiul vreunui drept ori al unei libertăți.

Curtea constată că accesul la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile date de procuror în faza de urmărire penală a procesului penal este asigurat, părțile având posibilitatea să își apere drepturile și interesele în cursul judecării prin mijloacele prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale. Astfel, prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală sunt menite tocmai să asigure accesul la justiție în cauzele în care parchetul a emis acte de netrimiteră în judecată, iar pe de altă parte, în plângerea formulată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului nu se judecă însăși cauza, ci doar temeinicia și legalitatea soluțiilor pronunțate de procuror (și nicidecum temeinicia și legalitatea actelor prin care procurorul ierarhic superior a soluționat ori nu plângerea), pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a eventualelor probe scrise, înfățișate instanței de părțile în proces.

În limitele obiectului acestor categorii de cauze, părțile, depunând un minim de diligență pentru prezervarea dreptului conferit de textul legal criticat, se pot plânge împotriva ordonanței sau rezoluției de netrimiteră în judecată, având, iată, posibilitatea să demonstreze atât caracterul incomplet al urmăririi penale, cât și aprecierea eronată a probelor pe care s-a întemeiat soluția emisă de procuror.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, motivele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește celelalte critici referitoare la art. 278 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, Curtea constată că nu pot fi primite, întrucât vizează modul de interpretare și de aplicare a legii de către persoanele abilitate a o face în cadrul soluționării litigiului.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală, Curtea arată că, în esență, autorul excepției nu critică acest articol pentru ceea ce

conține, ci pentru consecințele posibile ce decurg din el, deoarece, prin împlinirea termenului de prescripție al răspunderii penale, făptuitorul, care a făcut afirmații neadevărate într-o altă cauză penală, nu mai este cercetat. Prin urmare, autorul excepției nu se mai poate apăra împotriva unei declarații ce a fost validată de organele de urmărire penală și care, prin intervenția unei cauze care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale, nu mai poate fi înlăturată.

După cum se poate observa, prin invocarea acestei excepții, autorul tinde la a solicita Curții Constituționale un raport de expertiză ce îmbracă forma unei strategii de apărare. Or, o asemenea competență nu cade în sarcina instanței de contencios constituțional. În plus, Curtea Constituțională a reafirmat cu prilejul unor ocazii numeroase că valorificarea probelor obținute în faza de urmărire penală nu se face *tale quale*. Probele în procesul penal nu au, potrivit art. 63 din Codul

de procedură penală, o valoare dinainte stabilită și aprecierea lor se face de organul de urmărire penală în urma examinării tuturor probelor administrate și în scopul aflării adevărului. De aceste obligații este ținută și instanța de judecată în faza de cercetare judecătorească, care, după analizarea greutății unei declarații de martor susceptibile de vicii, va proceda în consecință.

În plus, prescripția, ca una dintre cauzele care înlătură răspunderea penală a faptei, produce efecte juridice mai restrânse față de altele, în sensul că vizează numai consecințele principale (pedepsele principale), neîntinzându-se asupra faptei penale și asupra existenței infracțiunii. Așa fiind, cauzele care înlătură răspunderea penală nu se confundă cu cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, întrucât numai acestea din urmă înlătură în primul rând infracțiunea și numai în al doilea rând răspunderea penală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278, art. 278¹ și art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Olariu în Dosarul nr. 11.589/245/2008 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 724

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 al cap. I și art. 18¹ alin. (3) al cap. V¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 al cap. I și art. 18¹ alin. (3) al cap. V¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Puiu Șerban și Ecaterina-Alexandra Carneanu în Dosarul nr. 24.758/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă autorii excepției, prin avocații George Tudor și Bogdan Dumitru, cu împuternicire la dosar. Lipsește partea statului român, prin Ministerul Finanțelor, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentanții autorilor solicită admiterea excepției, astfel cum aceasta a fost formulată în fața instanței de judecată, sens în care depun note scrise, însoțite de hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Apreciază că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 24.758/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 al cap. I și art. 18¹ alin. (3) al cap. V¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele**

măsuri adiacente, excepție ridicată de Puiu Șerban și Ecaterina-Alexandra Carneanu într-o acțiune civilă având ca obiect Legea nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că dispozițiile de lege criticate limitează exercitarea dreptului la o justă despăgubire bănească pentru imobilul preluat abuziv de către statul român, egală cu valoarea de piață a acestuia. Arată că, în conformitate cu textele criticate, măsurile reparatorii prin echivalent constau în compensare cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de către entitatea învestită potrivit Legii nr. 247/2005 cu soluționarea notificării, cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. Consideră că o dreaptă despăgubire, în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ar fi restituirea în natură a terenului sau despăgubiri bănești egale cu valoarea de piață a imobilului.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu instituie un caz de restrângere a exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale și nu aduc atingere prevederilor din Legea fundamentală care ocrotesc proprietatea privată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 al cap. I și art. 18¹ alin. (3) al cap. V¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93 din 26 septembrie 2007 pentru modificarea și completarea titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 1 octombrie 2007, având următorul conținut:

— Art. 1 al cap. I: „(1) Prezenta lege reglementează sursele de finanțare, cuantumul și procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România,

cu modificările și completările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 66/2004, cu modificările ulterioare.

(2) Dispozițiile prezentului titlu sunt aplicabile și despăgubirilor propuse prin decizia motivată a conducătorului instituției publice implicate în privatizare sau, după caz, prin ordinul ministrului finanțelor publice, în temeiul art. 32 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

(3) Despăgubirile acordate în baza Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, vor urma procedura și se vor supune dispozițiilor privind acordarea despăgubirilor din această lege.”

— Art. 18¹ alin. (3) al cap. V¹: „Dacă titlul de despăgubire individual este emis pentru o sumă care depășește 500.000 lei, titularul acestuia are două posibilități de valorificare a titlurilor de despăgubire, în funcție de opțiunea sa:

a) să solicite primirea exclusiv de acțiuni emise de Fondul «Proprietatea» sau

b) să solicite primirea de titluri de plată, în condițiile art. 14¹ și cu respectarea termenelor și a limitărilor prevăzute la art. 3 lit. h) din lege și, până la concurența despăgubirii totale acordate prin titlul sau titlurile de despăgubire, acțiuni emise de Fondul «Proprietatea».”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile titlului VII al Legii nr. 247/2005 în integralitatea lui au mai fost supuse controlului Curții Constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 1.241 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, Curtea a reținut că este opțiunea exclusivă a legiuitorului de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută, prevederile de lege criticate fiind în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (2) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în jurisprudența sa (*Dumitru Popescu contra României* din 26 aprilie 2007, *Vermeire contra Belgiei* din 29 noiembrie 1991) faptul că prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale fac parte integrantă din ordinea juridică internă a statelor semnatare, acest aspect implicând obligația pentru judecătorul național de a asigura efectul deplin al normelor acesteia, asigurându-le preeminența față de orice altă prevedere contrară din legislația națională. Curtea Europeană a constatat că statutul conferit Convenției în dreptul intern permite instanțelor naționale să înlăture, din oficiu sau la cererea părților, prevederile dreptului intern pe care le consideră incompatibile cu Convenția și protocoalele sale adiționale. Pentru aceleași considerente, nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a textelor de lege criticate prin raportare la dispozițiile art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 al cap. I și art. 18¹ alin. (3) al cap. V¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Puiu Șerban și Ecaterina-Alexandra Carneanu în Dosarul nr. 24.758/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 725

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14, art. 15, art. 16 și art. 262 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14, art. 15, art. 16 și art. 262 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Gheorghe Gemănar și Societatea Comercială „Cominco” — S.A. în Dosarul nr. 9.627/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile.

Societatea Comercială „Cominco” — S.A. a depus la dosar o cerere prin care arată că autorul excepției Gheorghe Gemănar a fost citat în mod greșit la sediul societății lor, sens în care face trimitere la o altă adresă.

Față de cererea de mai sus, reprezentantul Ministerului Public arată că procedura de citare a fost legal îndeplinită, deoarece autorul excepției Gheorghe Gemănar a fost citat atât la sediul Societății Comerciale „Cominco” — S.A., cât și la adresa indicată de aceasta din urmă.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, constată că procedura de citare a fost legal îndeplinită, autorul excepției fiind citat și la adresa indicată de Societatea Comercială „Cominco” — S.A. atât prin citație, cât și prin telegramă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 din Codul de procedură penală și ca nefondată a excepției ce vizează celelalte prevederi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.627/302/2008, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14, art. 15, art. 16 și art. 262 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție ridicată de Gheorghe Gemănar și Societatea Comercială „Cominco” — S.A. în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență. De asemenea, prevederile art. 14 și art. 15 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 contravin atât art. 137, cât și art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, deoarece deși repararea pagubei se face potrivit dispozițiilor legii civile, prin plata unei despăgubiri bănești, nu este precizat în mod expres că această reparație trebuie făcută numai în moneda națională, existând situații când organul de urmărire penală evaluează

pretinsa latură civilă într-o altă monedă, respectiv euro. Totodată, dispozițiile art. 16 din Codul de procedură penală privează partea responsabilă civilmente de un proces echitabil, prin aceea că este introdusă forțat în cauză și preia procesul din stadiul în care se află.

De asemenea, dispozițiile art. 262 din Codul de procedură penală înfrâng prevederile constituționale ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, deoarece garantează dreptul la apărare numai pentru învinuit, atâta vreme cât nu se mai impune audierea inculpatului după ce procurorul a pus în mișcare acțiunea penală prin rechizitoriu. În opinia sa, această posibilitate apare ca o îngrădire și limitare a dreptului la apărare, deoarece calitatea de inculpat conferită în cadrul urmăririi penale are loc fără contactul direct și nemijlocit cu persoana acuzată și care află despre aceste împrejurări numai în faza procesuală a judecării, când este citat cu această calitate.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 cu denumirea marginală *Obiectul și exercitarea acțiunii civile*, art. 15 cu denumirea marginală *Constituirea ca parte civilă*, art. 16 cu denumirea marginală *Partea responsabilă civilmente* și art. 262 cu denumirea marginală *Rezolvarea cauzelor*, toate din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 au mai fost supuse controlului său, sens în care prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, și prin Decizia nr. 647 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 20 august 2007, Curtea a respins ca nefondată o excepție similară, statuând între altele că prin reglementarea criteriului valorii materiale a pagubei cauzate prin trimitere la moneda euro se urmărește același obiectiv, respectiv asigurarea rigurozității și continuității în soluționarea cauzelor penale, având în vedere tocmai fluctuațiile monedei naționale. O astfel de reglementare nu înfrâng prevederile constituționale potrivit cărora moneda națională a României este leul.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 și art. 15 din Codul de procedură penală.

Cât privește critica dispozițiilor art. 262 din Codul de procedură penală, Curtea constată că prin Decizia nr. 646 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 23 ianuarie 2006, a statuat că „nu se poate susține că acestea aduc atingere dreptului la apărare, întrucât, în măsura în care partea interesată consideră că procurorul a pronunțat în mod discreționar una dintre soluțiile menționate în textul legal criticat, aceasta are posibilitatea, în cazul emiterii rechizitoriului, de a arăta judecătorului în ce constă nelegalitatea comisă, cât și, în cazul dispunerii unei soluții de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, pe aceea de a formula, potrivit art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală, plângere contra actelor procurorului la procurorul ierarhic superior ori la instanța de judecată, după caz.”.

În sfârșit, referitor la critica dispozițiilor art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că prin Decizia nr. 686 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, a statuat că aceste prevederi nu afectează dreptul la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14, art. 15, art. 16 și art. 262 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Gheorghe Gemănar și Societatea Comercială „Cominco” — S.A. în Dosarul nr. 9.627/302/2008 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 736

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wu Xiaoxia în Dosarul nr. 4.282/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că nu au fost relevate elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței prin care Curtea Constituțională a constatat conformitatea textului de lege criticat cu prevederile din Legea fundamentală invocate și de autorul prezentei excepții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.282/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Wu Xiaoxia într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva deciziei Oficiului Român pentru Imigrări de returnare a acesteia și de respingere a cererii de prelungire a dreptului de ședere în România în scopul desfășurării de activități comerciale.

În motivarea **excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că textele de lege criticate „sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului”. Arată că prevederile de lege ce formează obiect al excepției creează condițiile pentru ca „Oficiul Român pentru Imigrări să aprecieze pe baza unor criterii aleatorii și arbitrare dacă activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri și, în consecință, să prelungească sau să refuze prelungirea dreptului de ședere al solicitantului”. Mai susține că acestea au un caracter „redundant și foarte vag”, întrucât nu precizează cu privire la documentele necesare și la criteriile de evaluare, astfel încât reclamantul să aibă „o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b): „(2) *Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:*

a) *activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri; [...]*

(3) *Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente: [...]*

b) *documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri.”*

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție și celor ale art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra textelor de lege criticate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale și din perspectiva unor critici identice. Astfel, prin Decizia nr. 159 din 10 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 4 martie 2009, sau Decizia nr. 278 din 26 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată prin deciziile amintite și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wu Xiaoxia în Dosarul nr. 4.282/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 737

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zheng Xiaoping în Dosarul nr. 8.706/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.706/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Zheng Xiaoping într-o cauză având ca obiect anularea deciziei

de returnare a acestuia de pe teritoriul României și a măsurii interdicției de intrare pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea excepției susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu conțin reglementări referitoare la situații similare cu cea în care aceasta se află, astfel încât să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa. Susține că art. 11 alin. (1) și (2) ar fi trebuit să cuprindă precizări cu privire la momentul de la care se calculează cele 6 luni în care poate intra și rămâne timp de 90 de zile pe teritoriul statului român. Această lipsă de precizie și claritate „favorizează situația ca Oficiul Român pentru Imigrări, pe baza unor criterii aleatorii și arbitrare, să aibă posibilitatea emiterii, împotriva reclamantei, a unei dispoziții de returnare de pe teritoriul României, pentru motive aleatorii”. Mai arată că, „din împrejurările concrete ale cauzei, nu rezultă că vătămarea acestui drept fundamental respectă criteriul de proporționalitate consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, adică măsura dispusă să nu fie excesivă față de scopul urmărit, acela al protejării ordinii publice”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt în concordanță cu dreptul la liberă circulație, având, în același timp, în vedere necesitatea controlului migrației, și nu conțin norme contrare dreptului părților interesate de a se adresa instanței judecătorești și de a beneficia de toate garanțiile care condiționează dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 4 alin. (4): „(4) Străinii aflați pe teritoriul României sunt obligați să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul României, să nu rămână pe teritoriul României peste perioada pentru care li s-a aprobat șederea, precum și să depună toate diligențele necesare pentru a ieși din România până la expirarea acestei perioade.”;

— Art. 11 alin. (1): „(1) Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zheng Xiaoping în Dosarul nr. 8.706/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

